

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **ROTTELA SOLUTIONS, s. r. o.**, IČO 28614020
sídlem Žižkova 500, 738 01 Frýdek – Místek
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Krausem
sídlem Jitřní 558/8, 147 00 Praha 4

proti
žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**
sídlem Štěpánská 796/44, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 11. 2021, č. j. ČOI 145774/21/O100/Svo/Št,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Česká obchodní inspekce, inspektorát Jihomoravský a Zlínský (dále jen „prvostupňový orgán“) rozhodnutím ze dne 9. 8. 2021, č. j. ČOI 133374/20/3000/R/N (dále jen

„prvostupňové rozhodnutí“), shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pohonných hmotách“). Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 16. 6. 2020 na čerpací stanici na adrese Podlesí, 757 01 Valašské Meziříčí, prodával pohonnou hmotu ETHANOL 85, vzorek č. 116/30/20/V, která dle laboratorních zkoušek nevyhověla zvláštním právním předpisům, čímž žalobce porušil povinnost stanovenou v § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách. Za tento přestupek prvostupňový orgán uložil žalobci pokutu ve výši 250 000 Kč. Žalovaná následně rozhodnutím ze dne 15. 11. 2021, č. j. ČOI 145774/21/O100/Svo/Št (dále jen „napadené rozhodnutí“), prvostupňové rozhodnutí částečně změnila tak, že do I. výroku přidala odkaz na podzákonný právní předpis a současně snížila výši uložené pokuty na 190 000 Kč. Ve zbytku žalovaná odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

2. Předmětem sporu je otázka, zda bylo zjištěno a prokázáno, že žalobce přestupek dle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o pohonných hmotách skutečně spáchal, a zda byla pokuta stanovena v souladu se zákonem.

II. Stanoviska účastníků řízení

3. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Namítá, že prvostupňový orgán neměl žádné důkazy, které byly získány v souladu s právními předpisy. Z dokumentů vztahujících se ke kontrole vyplývají různá data odebrání kontrolního vzorku. Žalovaná dospěla k názoru, že se jedná o zřejmou nesprávnost, která nebyla opravena, což však dle žalované nevede k nemožnosti využití těchto podkladů. Tento postup je však v rozporu se zákonem. K prvnímu kontrolnímu úkonu došlo až 16. 7. 2020, nelze proto využít rozbor kontrolního vzorku, který byl odebrán již 16. 6. 2020, tedy před zahájením kontroly. Správní orgány nesprávně hodnotily povahu a závažnost přestupku, nepřihlédly ke všem okolnostem a kritériím ve vztahu k výši uložené pokuty, uložily tak žalobci zcela zjevně nepřiměřenou pokutu. Jak v prvostupňovém, tak v odvolacím řízení byl využit nový důkaz (rozvaha žalobce), ke kterému se žalobce nemohl vyjádřit. Skutečnost, že maximální přípustná hodnota vody měla být překročena o více jak 100 %, byla zohledněna dvakrát. Správní orgány taktéž při uložení pokuty neprokázaly, že by došlo k následku údajného přestupku, tudíž nelze žalobkyni přičítat k tíži potenciální následek přestupku, jelikož zákon hovoří pouze o tom, že se zohledňuje přímý následek přestupku. Obě rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, jelikož není zřejmé, jaká konkrétní okolnost měla konkrétní vliv na stanovení výše pokuty. Žalobce odkazuje na obdobné případy, kdy byly za porušení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách uloženy pokuty v nižší výši než v předmětném případě.
4. Žalovaná ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Dodává, že byt jsou nesrovnalosti v podkladech rozhodnutí nežádoucí, samy o sobě nezpůsobují nezákonnost odběru kontrolního vzorku. Rozvahu žalobce použil již prvostupňový orgán, nebylo na místě, aby žalovaná žalobce opětovně vyzývala k vyjádření. Prvostupňový orgán zohlednil dvojnásobné překročení maximální hodnoty množství vody pouze v případě komparace projednávaného případu s případy, na které odkazoval žalobce. Z formulace předmětné skutkové podstaty je zřejmé, že se jedná o ohrožovací přestupek, je proto na místě zabývat se významem a rozsahem ohrožení hodnot chráněných v souvislosti s tímto přestupkem. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, ze zákona nevyplývá povinnost odůvodnění výše pokuty konkretizovat takovým způsobem, jak uvádí žalobce.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
6. Žalobce byl správními orgány uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o pohonných hmotách, který měl spočívat v následujících skutečnostech. Dne 16. 6. 2020 na čerpací stanici, na adrese Podlesí, 757 01 Valašské Meziříčí, žalobce prodával pohonnou hmotu ETHANOL 85, vzorek č. 116/30/20/V, která dle laboratorních zkoušek provedených SGS Czech Republic, s. r. o. nevyhověla zvláštním právním předpisům. Na základě inspekční zprávy č. 1197/2020 ze dne 19. 6. 2020 bylo zjištěno, že předmětný vzorek pohonné hmoty nevyhověl limitním normám ČSN EN 15293:2019 a to v ukazateli „Tlak par DVPE“, kdy zjištěná hodnota činila 27,7 kPa, zatímco příslušná hodnota specifikace při zahrnutí nejistoty měření dle ČSN EN ISO 4259-1 a ČSN EN ISO 4259-2 má činit minimálně 34,1 kPa a maximálně 60,9 kPa, a dále nevyhověla v ukazateli „Voda KF“, kdy zjištěná hodnota činila 0,834 % m/m, zatímco příslušná hodnota specifikace při zahrnutí nejistoty měření dle ČSN EN ISO 4259-1 a ČSN EN ISO 4259-2 má činit maximálně 0,416 % m/m.
7. Tímto jednáním žalobce porušil svoji povinnost prodávat a vydávat pohonné hmoty pouze pokud splňují požadavky na jejich jakost a složení stanovené prováděcím právním předpisem, zvláštními právními předpisy a českými technickými normami (§ 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách). Porušení této povinnosti představuje přestupek, za jehož spáchání lze uložit pokutu ve výši až 5 000 000 Kč [§ 8 odst. 1 písm. a) zákona o pohonných hmotách]. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 250 000 Kč, která byla posléze žalovanou snížena na 190 000 Kč.

III. A) Zřejmé nesprávnosti v podkladech rozhodnutí

8. Žalobce namítá, že podklady pro rozhodnutí obsahují nesprávnosti. Z protokolu o kontrole sepsaného dne 10. 8. 2020 vyplývá, že první kontrolní úkon měl být proveden dne 16. 7. 2020. Podle zkušebního protokolu č. 50279 měl být kontrolní vzorek odebrán dne 17. 6. 2020 a podle protokolu o odběru vzorků pohonných hmot ČOI č. 302006160009603 měl být kontrolní vzorek odebrán již dne 16. 6. 2020. Žalobce nerozporuje, že se jedná o zjevné nesprávnosti, nicméně namítá, že jelikož nedošlo k jejich opravě, je nutné vycházet z jednotlivých dat zachycených na předmětných dokumentech. Dle § 5 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“), je kontrola zahájena prvním kontrolním úkonem. Z protokolu o kontrole ze dne 10. 8. 2020 vyplývá, že tento úkon byl proveden dne 16. 7. 2020. Podle žalobce proto nelze přihlížet k rozboru kontrolního vzorku, který byl odebrán před prvním kontrolním úkonem, čili před zahájením kontroly.
9. Soud se k tomuto zcela formalistickému přístupu žalobce nepřiklonil. Předně je třeba uvést, že výskyt chyb v podkladech rozhodnutí je zcela jistě nežádoucím jevem, který však automaticky nezpůsobuje nepoužitelnost těchto podkladů nebo automaticky neprokazuje chybný skutkový stav, jak se domnívá žalobce. Vždy je třeba na základě konkrétních

okolností zkoumat, zda, resp. na kolik, je daný podklad obsahující chybu schopný vypovědět o skutečnostech, které se v případě udály. Také podklad obsahující chybu může mít dostatečnou vypovídající hodnotu o tom, co se v průběhu kontroly událo, pokud například z ostatních podkladů vyplývá, že pouze dílčí údaj v něm obsažený je zcela zjevnou nesprávností. Krajský soud dospěl k závěru, že právě tato situace nastala v předmětném případě.

10. Soud má za prokázané, že k odběru kontrolního vzorku došlo dne 16. 6. 2020. O této skutečnosti svědčí protokol o odběru vzorků pohonných hmot ČOI č. 302006160009603 taktéž ze dne 16. 6. 2020, účtenky z kontrolního nákupu taktéž ze dne 16. 6. 2020 nebo úřední záznam č. 302006160009603 taktéž ze dne 16. 6. 2020. Odběr kontrolního vzorku také představuje první kontrolní úkon, kterým byla ve věci žalobce zahájena kontrola dle § 5 odst. 2 kontrolního řádu. První zjevná nesprávnost se objevuje ve zkušebním protokolu č. 50279, kde je uvedeno, že zkušební vzorek byl odebrán dne 17. 6. 2020, tedy o den později, než k tomu došlo podle ostatních podkladů. Dle názoru soudu tato vada nemá vliv na zjištěný skutkový stav, jelikož dle specifikace vzorku č. 116/30/20/V, uvedené ve zkušebním protokolu, je zřejmé, že se jedná právě o vzorek odebraný dne 16. 6. 2020 na benzínové pumpě žalobce. Uvedení o den pozdějšího data ve zkušebním protokolu na tomto závěru nic nemění, neboť se prokazatelně jedná o zjevnou chybu v psaní.
11. Pro argumentaci žalobce je však mnohem důležitější nesprávnost, která se vyskytuje v protokolu o kontrole ze dne 10. 8. 2020, kde je uvedeno, že první kontrolní úkon byl proveden dne 16. 7. 2020. Dle názoru soudu se opět jedná o zjevnou chybu v psaní. Z ostatních podkladů totiž bezpochyby vyplývá, že prvním kontrolním úkonem byl odběr kontrolního vzorku, který prokazatelně proběhl dne 16. 6. 2020. Navíc v tom samém protokolu o kontrole ze dne 10. 8. 2020 je na druhé straně uvedeno, že kontrola byla zahájena již 16. 6. 2020. Názor soudu podporuje také skutečnost, že sporná data se liší toliko v jedné číslici, k čemuž mohlo dojít poměrně snadno v důsledku písařské chyby.
12. Soud tak uzavírá, že prvním kontrolním úkonem v předmětné věci byl odběr kontrolního vzorku dne 16. 6. 2020. Rozbor tohoto vzorku tudíž představuje důkaz opatřený v rámci kontroly zcela v souladu s kontrolním řádem a mohl sloužit jako podklad pro prvostupňové rozhodnutí. Správní orgány tudíž neporušily § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
13. Ostatně ani sám žalobce neuvádí, že se předmětná kontrola fakticky udála jiným způsobem, netvrdí, že dne 16. 7. 2020 skutečně došlo k provedení nějakého kontrolního úkonu, na základě kterého byla započata kontrola ve smyslu § 5 odst. 2 kontrolního řádu. Žalobce se pouze snaží účelově využít nesprávně uvedeného data v protokolu o kontrole, aby na základě přehnaně formalistického přístupu docílil diskreditace jinak zákonným způsobem získaných důkazů. Taková argumentace je však dle názoru soudu zjevně účelová.

III. B) Výše pokuty

14. Žalobce je přesvědčen, že výše pokuty je zcela nepřiměřená, přičemž správní orgány výši pokuty řádně neodůvodnily.
15. Pokud jde o výši uložené pokuty, musí soud předeslat, že stanovení konkrétní sankce je předmětem správního uvážení žalované (tj. jeho diskrečního práva). Žalované je zákonem dána volnost při určení výše pokuty rozhodnout ve vymezených hranicích. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, „[n]a rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.

zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena. [...] Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že při posuzování zákonnosti uložené sankce správní soud k žalobní námitce přezkoumá, zda správní orgán při stanovení výše sankce zohlednil všechna zákonem stanovená kritéria, zda jeho úvahy o výši pokuty jsou racionální, ucelené, koherentní a v souladu se zásadami logiky, zda správní orgán nevybočil z mezí správního uvážení nebo jej nezneužil, ale rovněž, zda uložená pokuta není likvidační [srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, publikované pod č. 2092/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz, nebo nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), nebo sp. zn. Pl. ÚS 38/02 ze dne 9. 3. 2004 (N 36/32 SbNU 345; 299/2004 Sb.); oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>]. Při hodnocení zákonnosti uložené sankce správními soudy není dán soudu prostor pro změnu a nahrazení správního uvážení uvážením soudním, tedy ani prostor pro hodnocení prosté přiměřenosti uložené sankce. Přiměřenost by při posuzování zákonnosti uložené sankce měla význam jediné tehdy, pokud by se správní orgán dopustil některé výše popsané nezákonnosti, v jejímž důsledku by výše uložené sankce neobstála, a byla by takříkajíc nepřiměřená okolnostem projednávaného případu.“

16. Soud se nejprve věnoval námitce nepřezkoumatelnosti odůvodnění výše pokuty. Ta má dle žalobce spočívat v tom, že žalovaná neuvedla, jaký konkrétní vliv měly jednotlivé okolnosti na stanovení výše sankce. Dle soudu je odůvodnění výše pokuty ze strany správních orgánů přezkoumatelné. Žalovaná u každé konkrétní okolnosti uvedla, zda ji přikládá žalobci k tíži, zda ji považuje za polehčující okolnost, či zda se vůbec do úvah o výši sankce nepromítá. U okolností, které měly vliv zásadní, na to žalovaná výslovně upozorňuje. Dle soudu je pak takové odůvodnění zcela dostatečné a v souladu s běžnou praxí odůvodnění pokut prováděnou správními orgány. Požadavek žalobce, aby snad žalovaná u každé okolnosti uvedla (pravděpodobně pomocí nějakého koeficientu) přesnou míru vlivu každé jednotlivé okolnosti na výši pokuty, je přehnaný a popírá samotnou podstatu správního uvážení. Pro jednotlivé přitěžující a polehčující okolnosti žádné konkrétní koeficienty nejsou stanoveny a určení výsledné výše pokuty není výsledkem žádného konkrétního matematického výpočtu. Za nepřezkoumatelné lze totiž označit pouze takové rozhodnutí, ze kterého není znatelné, jakými úvahami se rozhodující orgán řídil, proč není možné postup tohoto orgánu objektivně přezkoumat. Nepřezkoumatelností však není nenaplnění subjektivních požadavků účastníka řízení na míru podrobnosti odůvodnění správního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35).
17. Žalobce poukázal také na skutečnost, že jiné společnosti, která opakovaně porušila § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách a v rozhodném období provozovala 44 čerpacích stanic a vykazovala aktiva ve výši 1 166 170 000 Kč, byla v jiném případě uložena pokuta ve výši 50 000 Kč. Nicméně žalobci, který se měl prvně neúmyslně dopustit porušení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách a v rozhodném období vykazoval aktiva pouze ve výši 5 570 000 Kč, byla uložena pokuta ve výši 190 000 Kč. Soud předně upozorňuje žalobce na to, že při stanovení výše pokuty přichází v úvahu širší množství okolností, přičemž každý jednotlivý případ je jedinečný a je nutné k němu přistupovat individuálně. Nelze proto poukázat pouze na kritéria četnosti porušení § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách a výši aktiv pachatele přestupku a na základě nich začít paušálně porovnávat různé případy. Navíc,

jak ve svých rozhodnutích již uváděly správní orgány, majetkové poměry pachatele přestupku nejsou kritériem, které by rozhodovalo o výši sankce. Majetkové poměry se zkoumají toliko k otázce likvidačního charakteru výše pokuty. V dalším soud plně odkazuje na stranu 10 napadeného rozhodnutí, kde žalovaná vyčerpávajícím způsobem vysvětluje rozdíly mezi předmětným případem a případem, na který poukazuje žalobce.

18. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce žalobce, že mu byla správními orgány kladena k tíži dvakrát totožná skutečnost, a to že žalobcem prodáváný ETHANOL 85 překročil v ukazateli „Voda KF“ maximální přípustnou hodnotu dvojnásobně. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že nově přihlédla také k míře překročení limitu pro obsah vody v palivu, dle žalobce však toto kritérium posuzoval již prvostupňový orgán. Z prvostupňového rozhodnutí skutečně vyplývá, že prvostupňový orgán se mírou překročení limitu vody v palivu zabýval, ovšem pouze v části rozhodnutí, ve které vysvětloval, proč nelze žalobcem uváděná rozhodnutí vztáhnout na projednávanou věc. Do úvah o výši pokuty uložené prvostupňovým rozhodnutím se však míra překročení limitu nepromítla. Soud proto konstatuje, že žalobci nebyla kladena k tíži dvakrát totožná skutečnost.
19. Žalobce rovněž namítá, že mu nelze přičítat k tíži potenciální následek přestupku. Předně je nutno poznamenat, že následkem přestupku je ohrožení nebo porušení právem chráněného zájmu. V případě ohrožovacích deliktů je tedy samotným následkem (nikoliv pouze potenciálním následkem) již ono ohrožení právem chráněného zájmu. Ze skutkové podstaty přestupku § 8 odst. 1 písm. a) zákona o pohonných hmotách je zřejmé, že se v daném případě jedná právě o přestupek ohrožovací. K jeho dokonání tak postačí pouhé ohrožení chráněného zájmu. Jeho následek spočívá ve vyvolání situace, při níž hrozí reálné nebezpečí, a chybí jen jeden nebo několik málo aktů k tomu, aby nastala porucha, k níž vyvolaný stav směřuje (Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, Praha, 2012, str. 2768). Chráněným zájmem předmětné skutkové podstaty je ochrana zákazníka před negativními důsledky koupě nekvalitního paliva (tj. paliva nesplňujícího technické požadavky). Tento chráněný zájem přitom žalobce zjevně ohrozil, když nevyhovující ETHANOL 85 v rámci kontrolního nákupu prodal. Předmětný přestupek tudíž má následek reálný, a nikoliv potenciální. Od následku přestupku je nutné odlišovat účinek přestupku, tj. způsobení škody (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2015, č. j. 8 As 50/2015-39, a ze dne 16. 2. 2005, č. j. 6 A 109/2000-73). V projednávané věci sice nebylo zjištěno, že by žalobce svým protiprávním jednáním způsobil škodu, u jeho přestupku tudíž nebyl prokázán účinek, avšak s ohledem na ohrožovací povahu přestupku to ani není k naplnění skutkové podstaty nutné. Pokud správní orgány uvedly, že žalobce mohl s ohledem na objem prodáváného ETHANOLU 85 ohrozit až dvě desítky zákazníků, hodnotí tímto míru ohrožení zákonem chráněného zájmu, tj. závažnost následku, která je legitimním a relevantním kritériem pro stanovení výše pokuty.
20. K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu soud uvádí, že rozvahou žalobce se zabýval již prvostupňový orgán na straně 9 prvostupňového rozhodnutí. Nejednalo se tedy o podklad pořízený až v odvolacím řízení, s nímž by musela žalovaná žalobce nově seznamovat. Žalobce měl dostatečný prostor se k rozvaze vyjádřit v rámci odvolacího řízení. Navíc rozvaha byla v řízení použita v kontextu majetkových poměrů žalobce, ke kterým se žalobce vyjadřoval již v prvostupňovém řízení. Dále soud přihlédl také k tomu, že rozvaha je veřejně dostupným dokumentem vyhotoveným navíc samotným žalobcem, se kterým tudíž nemusel být žalobce zvláště seznamován. Ostatně sám žalobce v žalobě neuvedl, jaké skutečnosti a tvrzení nemohl v důsledku údajného porušení § 36 odst. 3 správního řádu ve správním řízení uvést. Není tak zřejmé, jaký reálný dopad do práv žalobce toto údajné

procesní pochybení mělo mít, a že by tudíž tato tvrzená procesní vada mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

21. Soud výši uložené sankce přezkoumal v duchu výše vymezených pravidel a dospěl k závěru, že žalovaná při jejím uložení nevybočila z hranic zákonnosti, její úvahy jsou racionální a koherentní, současně zohlednila všechna zákonná kritéria. Z hlediska hodnocení zjevné nepřiměřenosti pokuty je podstatná zejména její výše a dopad do majetkové sféry žalobce. Za přestupek dle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o pohonných hmotách lze uložit pokutu až do výše 5 000 000 Kč. Žalovanou uložená pokuta ve výši 190 000 Kč tak představuje pouze 3,8 % z maximální možné sankce. Sám žalobce uvedl, že v rozhodné době disponoval aktivy ve výši 5 570 000 Kč, výše uložené pokuty představuje pouze 3,4 % z celkových aktiv žalobce. S přihlédnutím k těmto skutečnostem a nedůvodnosti žalobcových námitek nelze uloženou pokutu hodnotit jako zjevně nepřiměřenou.

IV. Shrnutí a náklady řízení

22. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. srpna 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu